

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

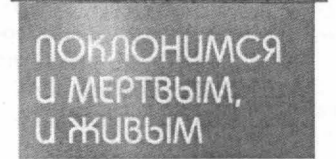
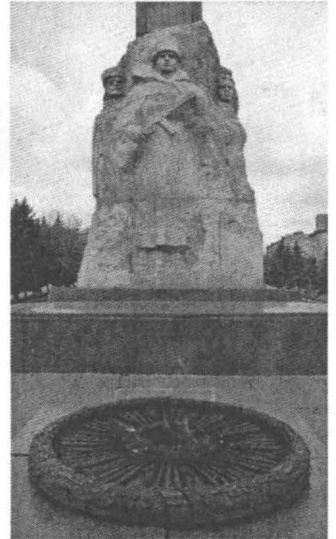
Живым победителям – честь и слава, павшим – вечная память!

9 мая народ Украины будет отмечать День Победы над немецко-фашистскими захватчиками. 62 года прошло с тех пор, как разгромлен фашизм. Слава всем участникам Великой Отечественной войны! Низкий земной поклон за их ратный подвиг. Павшим на полях сражений – наша скорбь и вечная память.

Много фронтовиков и среди сотрудников нашего университета. Это такие, как А. И. Алексеенко, В. Е. Бабаскин, Р. Е. Бучнева, М. П. Вышленков, В. Н. Еременко, И. В. Журавлев, Л. М. Левитин, Р. С. Липовский, М. М. Лымарь, А. А. Хохлов. Некоторые из них трудятся по сей день. Это И. Ф. Бондарь, В. Ф. Булдаков, В. Ф.

Глазырин, М. В. Иваницкий, В. М. Тихонов. С благодарностью вспоминаем и тех ветеранов, которые, хотя уже и не работают, но постоянно приходят в ДИИТ и активно участвуют в патриотическом воспитании студентов и курсантов нашего университета. Среди них А. П. Вершинин, В. А. Гудимов, А. А. Каблуков, Л. Н. Лебединец, В. Г. Сидоров, И. С. Черновол.

Поздравляем всех ветеранов с великим праздником! Желаем мирного неба, крепкого здоровья, счастья на многие лета, семейного благополучия, достатка и неисчерпаемой энергии.

ПОКЛОНИМСЯ
И МЕРТВЫМ,
И ЖИВЫМ

Наши ветераны - наша гордость

**Владимир
Михайлович
Тихонов**

Родился 27 августа 1926 г. в селе Березовское Красноярского края. Прибавив годы, был призван в армию, где про-

ходил обучение в 37 учебном полку ст. Заозерная на звание командира 45 мм-го орудия.

Узнав, что его отец погиб, так же как и его брат, и три брата матери под Москвой, он с товарищем убежал на фронт. Был назначен командиром 45мм-го орудия в 22 МСП 92 СД, а после командиром 82 мм-го миномета. Воевал на Ленинградском фронте, позже на 1-м Украинском.

Участвовал в освобождении Западной Украины, Варшавы, Кракова, Катовице, концлагерей, г. Глейвиц, Нойштад, Селеско-Домбровского бассейна, а также участвовал в Висло-Одерской операции. День Победы встретил в Праге. После ВОВ окончил Киевское объединенное училище самоходной артиллерии. Занимал ряд командных должностей.

Награжден орденом Отечественной войны, орденом Славы III степени, двумя медалями «За боевые заслуги». Работает в ДИИТе с 1974 года.

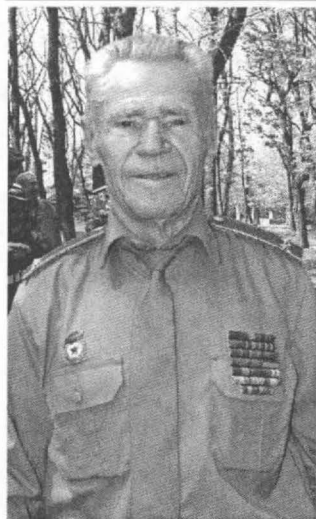
**Иван
Федорович
Бондарь**

В декабре 1940 года Солонянским райвоенкоматом был направлен на учение в Кременчугскую военную школу. По окончании училища был направлен на

фронт в курсантскую мотострелковую бригаду. Под Смоленском был тяжело ранен.

После окончания Омского училища реактивных минометов в мае 1943 года был направлен в бригаду реактивных минометов М-31. В составе этой бригады принимал участие в битве на Курской дуге, в освобождении Белгорода, Харькова, Киева. Участвовал в разгроме немецких войск в Корсунь-Шевченковской операции. Под городом Тернополь был вторично ранен. После выздоровления возвратился в свою часть. Принимал участие в Сандомирской операции, освобождал Львов, Варшаву и другие города Украины и Польши. Участвовал в наступлении на Берлин и в операции по взятию Берлина.

С 1975 года принимает участие в учебном процессе ДИИТа. Полковник в отставке.

**Виталий
Филиппович
Глазырин**

Родился 29 ноября 1928 г. в селе Ермиловцы Кировской области. После окончания 7-го класса в мае 1944 г. стал воспитанником 150-го гвардейского Краснознаменного полка 50-й гвардейской дивизии.

В 1964 г. стал кандидатом экономических наук, в 1966 - доцентом, с 1990 г. - профессор, с 1968 г. на протяжении 29 лет заведовал кафедрой экономической теории. Сейчас - профессор кафедры «Учет и аудит».

Опубликовал более 150 научных работ.

В настоящее время принимает активное участие в общественной жизни университета, в патриотическом воспитании студентов.

Награжден орденом Отечественной войны 2-й степени, 12 медалями, отмечен 70 благодарностями.

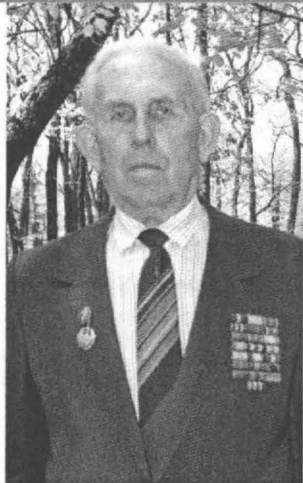
**Михаил
Викторович
Иваницкий**

Родился 15 марта 1929 г. Юность прошла на фронтах войны. Воевал в минометной роте 146-го стрелкового полка 63-й Витебской дивизии. В 1944 г. их перебросили в Маньжурию. С января 1945 г. участвовал в войне с Японией, освобождал горы от смертников в Гирине и Харбине. После увольнения из строев Советской армии в 1951 г. начал работать финансистом на Омской железной дороге. Неоценимый опыт главного бухгалтера, экономиста и руководителя приобретал на железных дорогах Сибири, Урала и Приднепровья. С 1973 года более 30 лет работал главным бухгалтером ДИИТа, передавая свой богатый опыт работникам университета. И ныне продолжает трудиться в родном университете.

**Владимир
Федорович
Булдаков**

Великую Отечественную войну встретил в 1943 г. Прошел фронтовыми дорогами до великой Победы 9 мая 1945 г. Затем продолжил службу в Советской армии до 1973 года.

Военные заслуги отмечены орденом Красной Звезды и десятью медалями, среди которых медаль «За боевые заслуги».

С первого дня войны на фронте. Закончил службу в районе Казани, куда его часть передислоцировали для отправки в Японию.

В ДИИТе с 1946 года. Прошел путь от лаборанта, ассистента до доцента кафедры «Экономика и менеджмент». Более 20 лет работал деканом факультетов промышленного и гражданского строительства и вечернего. Избирался председателем профсоюзного комитета университета, народным депутатом Жовтневого районного совета г. Днепропетровска, долгие годы возглавлял ветеранскую организацию ДИИТа.

Награжден орденом Отечественной войны 1 степени, медалью «За трудовую доблесть» и 12-ю другими медалями, Знаком президента Украины «50 лет освобождения Украины в годы Великой Отечественной войны».

**Виктор
Георгиевич
Сидоров**

Родился 14 февраля 1919 г. в с. Николаевское Красногвардейского района Краснодарского края. С 1939 по 1945 г. служил в рядах Советской ар-

Воспоминание

Мне юности моей не жаль!
И мне ночами часто снится
Войны губительный пожар
И Родины призыв: «Сплотиться!».

Мне часто снятся черные кресты
На танках, давящих Россию,
И юные безусые бойцы,
Не повзрослев ушедшие в могилу.

Дороги часто снятся мне
Той адовой войны проклятой,
И ширь украинских степей,
И павшие в боях солдаты.

Мне часто снятся «мессера»,
Долбящие Днепровские просторы
И матери прощальные слова,
Проплакавшей всю ночь у изголовья.

Дай Бог, сынок, тебе вернуться,
И силы духа в праведном бою,
Сумей не поступиться честью,
И помни мать и Родину свою!

Таковыми были годы юности моей,
Расстрелянной и обожженной.
И мне поэтому не жаль,
Они лишь память злых страданий.

*В. М. Тихонов – полковник в отставке,
ветеран Великой Отечественной войны*

Ветераны университета на встрече, посвященной Дню Победы

Не маємо права забувати

23 лютого 1938-ма група разом з куратором В. М. Пахомовою вирішили привітати справжнього чоловіка, захисника Вітчизни Ліпу Марковича Левітіна.

Л. М. Левітін пропрацював в ДІТі 40 років, більшу частину з яких він трудився лаборантом на кафедрі ЕОМ. Його знають і поважають всі – як викладачі, так і студенти.

Ліпа Маркович дуже зрадів, що до нього завітали студенти, адже з ними він спілкувався більшу частину свого життя. Тільки через його лабораторію на кафедрі ЕОМ пройшло більш ніж три тисячі студентів.

Ми привітали його зі святом, побажали здоров'я, довгих років життя, вручили квіти та вітальну листівку, зроблену власноруч від всієї душі. Вікторія Миколаївна передала привітання від викладацького колективу кафедри ЕОМ.

Далі ветеран розповів нам історію свого нелегкого життя.

Він народився в місті Дніпропетровську. Після закінчення школи в 1940 році Ліпа Маркович вступив до Дніпропетровського аероклубу, але встиг провчитися лише рік. В 1941 році почалася Велика Вітчизняна війна і сімнадцятирічного хлопця забрали на фронт. Юнак літав на старих літаках І-15, І-16, на МИГ-29 та на винищувачі ЯК-9.

Того ж 1941 року в серпні юнак отримав своє перше поранення. Йому потрібно було перевезти через Волгу офіцера для виконання важливого завдання. Але, нажаль, він натрапив на літак ворога. Ліпа Маркович летів на винищувачі ЯК-9, який багато чим поступався літаку противника – М-110. У нерівній сутичці літак юнака було підбито і його разом з офіцером викинуло на поле. Офіцер відразу загинув під обломками літака, а Ліпа Маркович отримав серйозну травму голови, струс мозку. Врятували молодого військового жінки, які працювали в полі. Вони віднесли його в село, де він відлежувався більше тижня, а потім відправили до частини.

Ліпа Маркович не зізнався, що був серйозно травмований, бо боявся, що йому не дозволять літати. Він ніколи нікому не скаржився на біль, тому ніхто не здогадувався про поранення. Але найближчу медичну комісію травмований військовий ніколи б не пройшов задовільно, якби не допомога товариша по службі, колишнього шахтаря Миколи Демінчука. Цей хлопець пройшов медкомісію замість Ліпи. Завдяки йому в медичній картотці Л.М. Левітіна з'явилася відмітка: «Придатний для керування будь-яким типом літаків».

Крім цього поранення була ще одна травма, яка дає про себе знати ветерану до цих пір – це викривлення хребта. Ця травма пов'язана з тим, що на винищувачі пілотують з дуже великим навантаженням. І при кожному вильоті 70 кг Ліпи Марковича перетворювались в 540 кг, які давили на всі частини його тіла.

В 1943 році Ліпа Маркович потрапив в Каменську частину Червоної армії, в складі якої воював по всій території Радянського Союзу, звільнював Литву, Польщу, Чехословаччину, брав участь в завоюванні Північної Пруссії.

В 1943 році вперше після двох років розлуки Ліпа Маркович зустрівся зі своїм братом Михайлом Марковичем Левітіним. Ця зустріч була несподіваною для Ліпи Марковича. В той день, готуючись до наступного завдання, він не відразу впізнав в молодому стрункому танкістові свого молодшого брата, якого залишав вдома ще зовсім хлопчиком. Заради такої зустрічі командир не відправив того дня Ліпу Марковича на завдання, давши змогу братам поспілкуватися.

Наприкінці війни Ліпа Маркович познайомився зі своєю майбутньою дружиною Клавдією Григорівною Беловою. Сталося це на Саратовському вокзалі. За добросовісну службу дівчини дали відпустку з фронту і вона їхала додому в Саратовську область. Ліпа Маркович з товаришами також повертався з фронту. Розговорившись з гарною дівчиною, Ліпа Маркович дізнався, що вона проживає недалеко від його родичів в Саратовській області, це дало початок

дружбі, а згодом і кохання молодих людей.

Клавдія Григорівна також справжня героїня. Відразу після школи вона, закінчивши курси фельдшерів, вісімнадцятирічною дівчиною пішла на фронт. На її рахунок 25 нагород, серед яких орден Червоної Зірки за порятунок тяжкопораненого матроса, орден «За мужність», медалі за оборону Ленінграду, Севастополя, Новоросійська.

Ліпа Маркович і Клавдія Григорівна прожили разом 60 років. Виростили доньку та сина, які народилися вже після війни в 1946 та 1949 роках.

Л. М. Левітін дослужився до звання полковника, отримав 31 нагороду, серед яких орден Червоного Прапора, орден Великої Вітчизняної війни, два ордени Червоної Зірки, орден Б. Хмельницького, отримав 27 медалей, у тому числі й українські.

Служив Ліпа Маркович до 1966 року. З 1966 року пішов працювати в ДІТ і, пропрацювавши 40 років, в 2006 році пішов на пенсію за станом здоров'я.

Ольга Усенко, ст. 938-ї гр.

Геннадій Чілікін

Другого травня 2007 року відійшов у вічність кандидат технічних наук, доцент Геннадій Михайлович Чілікін.

Усе його свідоме життя було пов'язано з рідним для нього вищим навчальним закла-

дом – Дніпропетровським національним університетом залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна. В 1955 році вступив на навчання до факультету «Електрифікація залізниць». Після закінчення ДІТу у 1960 році за розподілом працював на Східно-сибірській залізниці до 1964 року, де освоював залізничну тягу на змінному струмі.

З 1965 року працював у ДІТі: інженер науково-дослідної частини, аспірант, старший науковий співробітник, доцент, з 1985 протягом 20 років – декан факультету електрифікації залізниць. Брав активну участь у створенні українських електропоїзів ДЕ1 та ДС3.

Опублікував понад 50 наукових робіт. Почесний залізничник, нагороджений почесними грамотами міністра транспорту та міністра освіти і науки України, багатьма іншими відзнаками. Підступна хвороба змусила зупинитися негнуче серце вченого, педагога, людини надзвичайної скромності та щирості.

Він залишив колегам, студентам, друзям, близьким винятковий взірець відданості рідному університету; взірець чужого чоловіка, який створив дружну сім'ю та виховав двох достойних дочок.

Професійне, творче зростання і становлення Геннадія Чілікіна відбулося під впливом багатьох особистих чин-

ників, відданості улюбленій справі, прагнення до самовдосконалення.

Його характерною рисою була готовність щиро ділитися творчими здобутками з учнями та колегами. Йому були притаманна чутність і справжня толерантність у вирішенні різних життєвих ситуацій.

Світла пам'ять про Геннадія Михайловича Чілікіна, вченого, педагога залишиться в серцях його вдячних вихованців, колег, друзів.

Колектив викладачів і студентів Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна

Перемогла команда ДІТу

З 5 по 7 квітня в м. Києві проходили змагання Всеукраїнської спартакіади серед вищих навчальних закладів Міністерства транспорту та зв'язку України, у яких бра-

Міністр транспорту та зв'язку України М. М. Рудьковський під час нагородження команди з волейболу

ли участь сім вищих навчальних закладів. Команда нашого університету також взяла участь у цих змаганнях. У програмі спартакіади були міні-футбол, волейбол (чол.), плавання, настільний теніс, шахи.

Дуже вдало виступили наші футболісти, вони не залишили жодного шансу своїм конкурентам і стали чемпіонами спартакіади Міністерства транспорту та зв'язку України. Непогано виступали і волейболісти. Вони програли в дуже напруженій боротьбі лише команді Одеського університету зв'язку. У команд всіх інших ВНЗ виграли, як кажуть, під нуль. Старанно виступали також плавці та гравці в настільний теніс – вони також призери змагань. У підсумку ми посіли друге загальнокомандне місце.

Нагороджував команди-переможці міністр транспорту та зв'язку України Микола Миколайович Рудьковський. Змагання відвідав віце-спікер Верховної Ради

Атакує Є. Яростюк (ф-т УПП)

України В. М. Литвин. Такі змагання надалі стануть традиційними, щорічними. То будемо краще готуватись, щоб стати першими серед вищих навчальних закладів транспорту України.

В. Ф. Ульяченко, доцент кафедри фізвиховання

Синдром комп'ютерного зору

У міру того як друковане слово замінюється зображенням на екрані комп'ютера, все частіше зустрічаються надмірне напруження очей, "завіса перед очима", головні болі, болі в області шиї. Спеціалісти стверджують, що мільйонам людей, які працюють або розважаються з комп'ютерними дисплеями, страждати від цього зовсім не обов'язково. Практично все піддається виправленню і всього можна уникнути, якщо внести необхідні зміни в умови роботи і в положення оператора відносно екрана комп'ютера.

Почнемо з доброї новини. Численні дослідження показують, що дисплеї не дають небезпечних для здоров'я випромінювань, так що навіть щоденне перебування перед ними протягом десятиліть не може викликати катаракту і не завдасть шкоди сітчатці. Немає також доказів того, що користування комп'ютером призводить до незворотної короткозорості – в будь-якому випадку не більше, ніж звичайне читання.

Водночас обстеження виявили, що до 75 відсотків операторів комп'ютерів страждають одним або кількома незворотними порушеннями зору чи захворюваннями очей. Американська оптометрична асоціація навіть ввела термін – "синдром комп'ютерного зору". Симптомами його можуть бути:

- тимчасова короткозорість, нездатність сфокусувати погляд на віддалених об'єктах від кількох хвилин до кількох годин після роботи з комп'ютером;
- астенія, швидка втомлюваність очей, відчуття хворобливої втомленості в повіках і в області лоба;
- розмитість контурів ближніх або дальніх об'єктів, іноді диплопія, двоїння контурів, а також збереження зображення в очах після того, як погляд перемістився вбік;
- сухість, подразнення очей або, навпаки, слезотеча;
- підвищена чутливість до світла;
- головні болі, болі в області шиї і спини, спазми м'язів, що виникають через незручне положення тіла, яке користувач

підсвідомо обирає в пошуках оптимального кута зору.

Та чому ж виникають такі порушення, тоді як при тривалому читанні книг чи газет вони трапляються рідко? За даними Американської академії офтальмології, до факторів ризику, які найчастіше пов'язані з роботою на комп'ютерах, належать: неправильне положення тіла по відношенню до екрана; неправильне освітлення, що викликає бліки і відбиття; не досить часте моргання; користування окулярами або контактними лінзами, що не відповідають позі й відстані від очей до ек-

рана; і, нарешті, незначні дефекти зору, на які у звичайних випадках не звертають уваги і про які людина часто не підозрює, доки не почала працювати з комп'ютером.

Доктор Кент Даум, спеціаліст у сфері оптометрії з Університету штату Алабама, виявив, що навіть незначні порушення рефракції, невеликий астигматизм або незбалансованість зору обох очей можуть викликати дискомфортні відчуття вже після півгодинної роботи з комп'ютером. Він показав також, що шляхом оптимального підбору лінз можна зняти ці відчуття.

Що ж стосується сухості, що роздратовує очі, то доктор Джеймс Шілі, професор офтальмології з Каліфорнійського університету в Берклі, посилається на японську роботу про часте моргання людини. Коли люди ведуть бесіду, вони моргають в середньому 22 рази за хвилину, коли читають – 10 разів, а ось коли вони сидять пе-

ред екраном комп'ютера, кількість моргань скорочується до семи. Крім того, як пояснює доктор Шілі, коли люди читають, вони звичайно дивляться вниз, а при роботі з комп'ютером вони дивляться на екран прямо перед собою, від чого їм доводиться відкривати очі ширше, в результаті волога випаровується швидше.

Болі в області шиї і спини, за словами доктора Шілі, пов'язані з тим, що людям зручно дивитись на екран під кутом 10-20 градусів. Якщо ж екран знаходиться на рівні очей чи вище, то людина інстинктивно прагне відкинути голову назад, щоб одержати цей природний кут зору, а це може викликати затвердіння потиличних м'язів і болі в області спини.

Люди, які користуються біфокальними окулярами, вимушені відкидати голову назад, якщо взагалі хочуть побачити екран. І все рівно зображення на ньому не є досить чітким, оскільки стекла для читання підбираються з розрахунку, що відстань від очей до сторінки дорівнюватиме 40 сантиметрам, а кут зору 25 граду сам; екран же комп'ютера звичайно розташований за 50-60 сантиметрів від очей, а дивимось ми на нього під кутом 10-15 градусів.

Таким чином, положення комп'ютера повинне бути таким, щоб ми могли дивитись на екран згори вниз під кутом 10-20 градусів. Якщо ви користуєтесь окулярами, вони повинні бути підібрані для бачення на відстані 50-60 см. Захисні екрани і шторки можуть допомогти зменшити бліки. Спинка стільця підстроюється так, щоб підтримувати середину спини.

Всім, хто проводить багато часу за комп'ютером, слід провести серйозне обстеження очей. Навіть незначні дефекти зору треба коригувати з допомогою лінз, спеціально підібраних для роботи з комп'ютером.

Дуже важливі періодичні перерви в роботі. Приблизно кожні 15 хвилин слід підняти очі й протягом двох хвилин сфокусувати погляд на далеких об'єктах. А для зняття болю в шиї і в області спини корисні розтягувальні вправи.

За матеріалами іноземної преси